

andre udveje for at opretholde sin økonomiske styrke over for den prisstigning, som fra omverdenen vælter ind over virksomheden. Så presset som mange danske virksomheder er blevet som følge af folketingets mangeårige afgrundspolitik, er det ganske vist korrekt, at det anførte ikke holder stik i adskillige tilfælde, hvad der – særligt i forhold til betalingsbalancevirksomheder – er dybt beklægt. Men oprettelse sker alene ved, at der kommer en fornuftig politik helt anderledes end den, de gamle partier hidtil har præsenteret. Det kan f.eks. alene redde i de tilfælde, hvor virksomhedsindehaverens »timeløn« er væsentlig mindre end hans medarbejders.

Trygheden hos lønmodtageren for, at hans lønkroner bevarer deres købekraft, så længe hans lønaftale gælder (f.eks. overenskomstperioden), er i sig selv et enormt socialt gode. Da der er mange, mange flere lønmodtagere end arbejdsgivere, er det samfundsmæssigt at foretrække, at trygheden ligger på lønmodtagersiden. Dette gælder så meget mere, som det at være arbejdsgiver under alle omstændigheder indebærer tusindvis af – positive og negative – risikomomenter. Om der kommer ét til eller fra er derfor oftest af mindre betydning.

Den automatiske dyrtidsregulering har en fredsstifterfunktion. Når der ikke findes et automatisk lønpristalsreguleringssystem, vil lønningerne desuagtet stige i takt med kronens faldende værdi. Stigningerne vil imidlertid være forbundet med uro – strejker, arbejdslangsomt-aktioner, faglige møder osv. – som i sig selv er produktionsforstyrrende. Og lønforhøjelserne vil komme ujævnt og blive

fordelt langt mere uretfærdigt end under det automatiske pristalsreguleringssystem, idet de stærke lønmodtagergrupper i flaskehalspositioner vil opnå meget og de svage arbejdergrupper hos stærke arbejdsgivere mindst. Den samlede omkostningsstigning, som udgår fra pengeforringelsen, vil næppe blive mindre med en § 3 som foreslået af regeringen, end den vil blive uden denne bestemmelse.

Automatisk pristalsregulering af lønninger kom ind på det danske arbejdsmarked i 1918. Siden da har ordningen været i kraft i langt de fleste fag i langt de fleste af de forløbne 64 år. De mange erfaringer, der herved er indvundet, bekræfter til fulde, at dyrtidsreguleringen i praksis har de anførte fordele, og at disse mangefold overstiger ordningens ulemper, der overdrives vildt i den ufunderede og overfladiske hetzpropaganda, visse kredse igennem årene har rettet mod dyrtidsreguleringen.

Såfremt fremskridtspartiet skulle blive part i et forlig, der alt i alt giver forbedrede forhold, vil fremskridtspartiet selvsagt til punkt og prikke overholde et sådant forlig.

Til nr. 3

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 2.

Til nr. 5

Den oprindeligt foreslåede formulering er for vid, idet den omfatter ansatte under hjemmestyret, hvis løn m.v. reguleres efter danske regler.

Flemming Jensen (KF) fmd. Bo Kristensen (KF) Hans Jørgen Holm (V) nfmd.

Tørnæs (V) Lawaetz (FP) Glistrup (FP) Grethe Kindberg Jørgensen (CD)

Bente Juncker (CD) Jytte Andersen (S) Svend Auken (S) Bakholt (S)

Winnie Møller (S) Søren B. Jørgensen (S) Kaj Poulsen (S) Lone Dybkjær (RV)

Lilli Gyldenkilde (SF) Elisabeth Bruun Olesen (VS)

Partiet KrF havde ikke medlemmer i udvalget.